

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

PRIMUL MEU SONET GLOSSĂ

Alexandrina CHELU-Schorr

(pe atunci doar Chelu)

„Deși erau vremuri triste, am scris un sonet unic și l-am ascuns între fișierele computerului. Dar am să-i dau drumul, căci m-am eliberat și eu de traumele suferite. Sunt sănătoasă! M-am vindecat!

Așa că eliberez tot.

Așadar, povestea mea... e puțin lung ... e glossă”

Mă pierd, mă scurg...
Iubirea noastră a luat sfârșit,
Păcatul meu ți-a fost creat în minte,
Și nu mai e nevoie de cuvinte,
Ce-a fost, a fost! Acum s-a isprăvit.
Îmi plimb privirea-n sufletu-mi robit,
Ca vântul aspru printre oseminte,
E altceva, nimic ca înainte,
Am dorul trist, sătul și chinuit.
Mi-e greu să-ți spun, dar sincer te-am iubit,
Ți-am venerat ființa și făptura,
Slăvind Divinul ce-a creat natura!
Mă-ntreb: cu ce, în lume, ți-am greșit?
Aș vrea să plâng, să-mi curăț netrăirea,
Mă pierd, mă scurg, chemându-mi nemurirea...

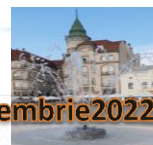
Cât de aproape-mi ești, iubitul meu,
Cu ochii tăi profunzi, frumoși, în șoapte...
Cât de departe, însă,-mi ești, în noapte,
În serile când dorm în patul meu.
Cum ne mai rabdă oare Dumnezeu,
Când vede ale noastre crude fapte,
Și cum ne facem rău, în miazănoapte,
În loc să fim din nou un singur „Eu”!
Deși mă simt precum un condamnat
Ce nu își merită, în schimb, pedeapsa,
Și simt dureri în trup, de-mi crapă coapsa,
De parcă mi-ar fi duhul blestemat,
Nu-mi vine-a crede că ne-am răstignit:
Iubirea noastră a luat sfârșit!

Mi-ai amintit de un trecut umbrat,
M-ai acuzat că am pe altu-n minte,

Dar, dincolo de alte vagi cuvinte,
Am sufletul în țandări, gol, rănit...
Dar cum să-ți demonstrez că te-am iubit?
Privești trecutul, însă înainte
E de privit – nu-n vise ori morminte –
Găsește-mă! Mai ești îndrăgostit?
Ești zâmbetul luminii zilei mele,
Ce îmi atinge firava trăire,
Privirea ta mă-nvăluie cuminte,
Iar tu, Luceafăr tainic între stele,
N-ai înțeles că te doream de Mire!
Păcatul meu ți-a fost creat în minte!

Adesea-mi amintesc de fața ta,
De toate amintirile în doi,
Eram ca doi frumoși și dragi eroi
Ai neamului ce ține dragostea
La rang de dor și străluciri de stea!
Ne-am potrivit perfect, năuci și goi,
Iubindu-ne fierbinte! Între noi
Nu exista nimic... Și nu-ndrăznea
Să deranjeze nimeni fericirea
Ce domina frumoasa atmosferă!
Eram sublimi, de nobilă sorginte,
Și onorantă ne era menirea...
Dar azi...e boală, chin, e o holeră...
Și nu mai e nevoie de cuvinte!

Aș medita, dar parcă n-am putere
Și nu-nțeleg de ce m-ai depărtat
Cu gelozii nedemne de-un bărbat,
Ce m-au redus la preget și tăcere...

Ai mai fi vrut cumva repatriere
În sufletu-mi deja îngenunchiat
De ochiu-ți viu și aspru-nfierbântat?
Te rog... nimic în lume nu-mi mai cere!
M-ai umilit, mi-ai sfărțecat lumina
Și ai tăiat din mine țesătura
Din care trupul meu era clădit!
Privesc în urmă, umezind retina,
Și nu-nțeleg unde-a greșit natura...
Ce-a fost, a fost! Acum s-a isprăvit.

2
Mi-e glossa plânsă și încercănată
Și nu mai știe ce să îți ofere
Din al meu suflet și din a mea vrere,
Sorbind cucuta binecuvântată...
Mi-e inima rănită, dar curată
Și te voi mai iubi, în grea tăcere,
Lăsându-ți versul meu, din cuib, ce-ți cere
Citirea,-n liniște nedezmierdată...
Mă joc și eu, ca stelele pe boltă,
Și luminez în noaptea tremurândă,
Precum poetu-n gânduri adâncit,
Stârnind în sine-o gingașă revoltă...
Sorbind apoi din suferința blândă,
Îmi plimb privirea-n sufletu-mi robit.

Nu cred că-am plâns mai mult, de când mă știu,
Legată de un pat străin și rece,
În care nu mai pot a mă petrece
Deloc... și nici nu pot să vă descriu,
În versuri sau cuvinte, ce mi-e viu,
Iar însăși Ea, Trăirea, mă întrece,
Și nu-I pot spune că aș vrea...să plece...
Doar simt că-n mine astăzi e pustiu...
Adeseori tu nici nu îți dai seama
Prin ce trec zi de zi, pentru iubire,
Dar nu pot a-ți pătrunde, prin cuvinte,
Întreaga existență... dar e teama
De-a nu te-avea, căci tu îmi ești cernire,
Ca vântul aspru printre oseminte...

Am încercat cumva să șmecheresc,
Pierzându-mi vlaga de a mai compune,
Și să aștern sonetele mai bune
Aici, schimbând apoi un singur vers.
Dar e-un păcat imens ce-l săvârșesc,
Să șterg iubirea inimii nebune,
Și să-o ofer minciunii, să-mi răzbune
Durerea, doar fiindcă-l mai iubesc...
Am renunțat la a-mi păta onoarea,
Jignind pe cititorul meu fidel,
Căci cel ce-n versurile sale minte,
Va risipi trăirea și culoarea,
Căci azi e altceva, cuvânt rebel...
E altceva, nimic ca înainte...

Nu-s singura în lume ce se frânge,
Și știi că-s chinuri poate mult mai mari,
„Dar Dumnezeu le dă celor mai tari,
Iar celor slabi le ia chiar și din sânge!”
Căci spune El: „De n-ai, nu te mai plânge,
Ci luptă să răzbești, nu-ntre fugari,
Ce din țânțari sfrijiți fac armăsari,
Ci poartă-ți haina grea, chiar de te strânge!”
Adesea-i greu să înțelegi iubirea
Ce nu mai știe alina trăirea,
Iar sufletele celor ce iubesc
Cum se frământă-n chipul lor firesc...
Iar eu, de când m-am tot dezamăgit,
Am dorul trist, sătul și chinuit.

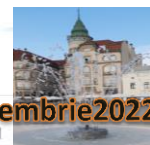
Sunt zile de un doliu nenumit,
Sunt luni ce trec inert, ca-n Univers
Miliardele de stele,-n al lor mers,
Iar eu, cuprinsă de un dor hulit,
Mai lacrimiez precum un prunc lovit...
Apoi, asigurându-mă că-am șters
Dovezile de plâns, mă-ntorc în vers,
Mărturisindu-i lui păcatu-mi ponegriț
De preotul ce m-a îndepărtat...
Mă uit în jur și nu știu ce să fac,
Îmi par cu toții că-au înnebunit!
Să fiu cu tine cred că nu mi-e dat,
Ne este sufletul dur și opac...
Mi-e greu să-ți spun, dar sincer te-am iubit.

Sofisticat, complex, aglomerat
Mi-e gându-n noaptea nedeslușite,
În care-mi construiesc neobosite
Idei – zvâcniri în dorul răsfățat.
Cu poezii alese, fericite,
Mă simt ciudat, de parcă-am dezertat
Din efemeritate, și-am zburat
Spre încântările înveșnicite;
Te-am căutat și încă o mai fac,
Dar nu mai am putere să îți scriu,
Mi te imaginez doar! Legătura
Ce s-a format (nu pot să mă prefac)
Cândva, îmi va rămâne pe sicriu:
Ți-am venerat ființa și făptura.

Privind puțin spre veșnicul trecut
Ce-mi macină trăirea din prezent,
Mi-am rătăcit cumplitul sentiment
De dragoste și de necunoscut...
Dar știu cum am păcătuit: atent!
Și am în minte tot ce am făcut!
Tu, Doamne, Tu... atunci ai dispărut,
Exact în vremuri de adolescent!
Regret sau nu, acum nu mai contează,

Cetatea Cavalerilor

Căci fapta e comisă și ... mai doare,
Căci toate-mi poartă încă semnătura!
Acolo sunt: un suflet ce creează
Simțindu-mă, cu jind, o autoare,
Slăvind Divinul ce-a creat natura!

Mă pierd, mă scurg, chemându-mi nemurirea,
Aș vrea să plâng, să-mi curăț nețrăirea,
Mă-ntreb: cu ce, în lume, ți-am greșit?
Slăvind Divinul ce-a creat natura,
Ți-am venerat ființa și făptura,
Mi-e greu să-ți spun, dar sincer te-am iubit!
Am dorul trist, sătul și chinuit,
E altceva, nimic ca înainte!
Ca vântul aspru printre oseminte,
Îmi plimb privirea-n sufletu-mi robit!

Ce-a fost, a fost! Acum s-a isprăvit
Și nu mai e nevoie de cuvinte,
Păcatul meu ți-a fost creat în minte,
Iubirea noastră a luat sfârșit!